

Nr 778

Av herrar **Boo** och **Eliasson** i Sundborn, om skatteavdrag i vissa fall för fördyrade levnadskostnader.

Utvecklingen i dagens samhälle har medfört många problem för den enskilde.

Förflyttning av friställd arbetskraft från en ort, där arbetsmarknaden icke medger att arbete kan erhållas till en optimistiskt expanderande tätort, innebär många problem för den enskilde men också för de berörda kommunerna.

Den enskilde kan ha ett eget hem, som han får lämna. Barnen tvingas byta skolor. Familjen får avstå från en känd och invand miljö. I den mån familjebostad kan erhållas på den nya bosättningsorten är det inte säkert att trivseln infinner sig. Möjligheterna att bygga ett nytt eget hem kanske inte föreligger.

Utflyttningsorten drabbas av skattebortfall. Affärsmännen mister kunder. Serviceinstitutioner får minskad verksamhet. Kommunikationer dras in. Äldre personer blir ännu mera ensamma än de varit tidigare.

Inflyttningsorten får stora investeringskostnader för att utbygga service i olika avseenden. Enligt vissa uppgifter bedöms samhällets investeringskostnader inkl. bostad för en nyinflyttad familj uppgå till belopp av storleksordningen 100 000—150 000 kronor.

I utflyttningskommunen kommer gjorda investeringar att bli värdelösa. Egnahem står tomma. Naturtillgångar sjunker i värde. Realkapital blir utnyttjat. Serviceorgan, nödvändiga för de kvarboende, blir dåligt utnyttjade och får finansieringssvårigheter. Samtidigt måste i viss ekonomisk situation inflationsdrivande investeringar göras i arbetsplatsorten eller — om det gäller storstadsregioner — i någon annan kommun.

Successivt har arbete utom hemmet blivit allt vanligare för husmödrarna. Förflyttning till annan tjänst eller inskränkningar på en arbetsplats för ena maken betyder icke att den andra makens arbetsplats berörs.

Arbetskraft som flyttar till storstadsregionen tvingas som regel ta bostad långt ut i periferin. Restider på flera timmar varje dag kan bli följden. "Ort där arbetet skall bedrivas" och "bostadsort" blir därmed icke densamma. Avdragsgilla resekostnader blir stora.

Motivet att orten, där arbetsplatsen är belägen, också skall få skatteintäkterna från den inom orten arbetande blir därmed icke verklighet. En annan kommun får dem men får också tillgodose den inflyttades behov, behov som redan var tillgodosedda i den kommun som han flyttade från.

Jämlikt bestämmelserna i punkt 3 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen är avdrag för fördyrade levnadskostnader i regel icke medgivet enbart på den

grund att den skattskyldige antagit arbete som skall utföras på annan ort än den där han är bosatt.

Det är nödvändigt med en liberalare utformning och tolkning av kommunal-skattelagens avdragsbestämmelser för fördyrade levnadskostnader och för resekostnader. Om en skattskyldig finner det förenligt med sina och sin familjs eller anhörigas intressen att bo kvar på den tidigare bostadsorten bör skattebestämmelserna vara så utformade att reell valfrihet föreligger.

Med hänvisning till ovanstående föreslås,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag beträffande avdrag vid beskattningen för fördyrade levnadskostnader på annan ort i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 28 januari 1969

Karl Gust. H. Boo (cp)

Lars Eliasson (cp)
i Sundborn
